

Auteursrecht / Copyright

© Orde der Verdraagzamen. Alle rechten voorbehouden. De Vereniging "Orde der Verdraagzamen" verleent u hierbij toestemming teksten en documenten die door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" op het World Wide Web gepubliceerd zijn voor niet-commercieel gebruik te kopiëren, mits elke kopie die u van deze teksten en documenten maakt van het volgende copyright-kenmerk wordt voorzien: © Vereniging "Orde der Verdraagzamen". Niets in de door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" gepubliceerde teksten en documenten mag worden uitgelegd als verlening van enig recht aan u of anderen, met uitzondering van de hierbij gegeven toestemming tot kopiëren voor niet-commercieel gebruik.

REÏNCARNATIE

Discussiebijeenkomst, 22 september 1958.

Het geloof aan de reïncarnatie is zeer oud. We vinden over reïncarnatie gegevens in de zeer oude boeken, zowel als in de stellingen van vele moderne richtingen. Eigenaardig is, dat we geen directe ontkenning van de reïncarnatie-theorie vinden in het geloof, zoals dit geleerd wordt door de leraren zelf. De Gautama-Boeddha heeft gewezen op de keten van oorzaak en gevolg en de reïncarnatie; Mohammed heeft het genegeerd; Jezus heeft er enkele toespelingen op gemaakt.

Dat bij deze reïncarnatie-kwestie grote moeilijkheden t.o.v. bewijsbaarheid bestaan, is duidelijk. Ik meen te mogen stellen, dat volgens de huidig-geldende normen geen enkel wetenschappelijk aanvaardbaar bewijs is te brengen, dat reïncarnatie zal vaststellen. Desalniettemin bestaat ze. We hebben zelf in onze wereld, in onze sfeer natuurlijk veel ervaringen opgedaan. En ik zal eerder teruggrijpen op deze ervaringen dan op de stellingen, die op aarde worden verkondigd.

Misschien doen we het verstandigst ons betoog in te delen in een reeks vragen en hun beantwoording. De eerste vraag is dan: is reïncarnatie mogelijk?

Het antwoord is: ja. Reïncarnatie is mogelijk en komt veel voor. Echter kan reïncarnatie nooit worden gezien als een gedwongen proces. Het is altijd het gevolg van een vrijwillige terugkeer tot de wereld. De reden waarom dat dit gebeurt? In de geest is de gehele wereld afhankelijk van het denken. Wat thans uw gedachten en uw dromen zijn, betekent voor de geest haar werkelijkheid, haar wereld. Wanneer je gedachten niet meer verder kunnen gaan, is er stilstand, stagnatie. In deze stagnatie komt de verveling, komt het bewustzijn van gevangen zijn. Om aan dit gevangen-zijn te ontvluchten, incarneert men. In feite is het dus het bewustzijn, dat bepalen zal of, zo ja, hoe en waar reïncarnatie plaats zal vinden.

De tweede vraag is: is reïncarnatie nu alleen maar mogelijk in menselijke vorm?

Neen, reïncarnatie komt ook voor in andere vormen; maar er is een opgaande cyclus, die praktisch nooit verloochend wordt. Dit betekent, dat een dier onder zekere omstandigheden een geestelijke ontwikkeling kan doormaken, die een reïncarnatie als mens op laag plan aanvaardbaar en mogelijk maakt. Het betekent echter ook, dat de mens - zelfs de mens, die slecht heeft geleefd - niet als dier zal reïncarneren.

Degenen, die hierover spreken - we vinden dat bij de Tibetanen, in India zelf ook wel - gaan van een verkeerd standpunt uit. Zij zeggen n.l.: de geest - of de ziel, zo

u wilt - zal onmiddellijk na de overgang een nieuwe woning zoeken en neemt daarbij de eerste woning, die beschikbaar is. Volledig ònjuist. Na de overgang is er eerst een periode van realisatie. Men moet zich eerst bewust worden hoe men heeft geleefd en wat men eigenlijk is. Daarna wordt men geconfronteerd met een lichte wereld, waarin dus zelfbedrog praktisch onmogelijk is. Vlucht men daarvoor weg, dan kàn het zijn, dat men onmiddellijk incarneert, maar het komt maar heel zelden voor. Meestal vlucht men weg in de duisternis en komt in wat men noemt de duistere sferen. Gaat men in het licht op, dan duurt het over het algemeen een geruimere tijd, voordat men aan reïncarnatie toe is; en in dat geval heeft men voldoende geleerd en beseft om niet maar de eerste de beste gelegenheid te gebruiken.

Men heeft ook gezegd: een mens kan als dier reïncarneren als een soort straf voor wat hij gedaan heeft in de wereld. Dit is absoluut onlogisch, indien we rekening houden met de mogelijkheden van de geest. De geest met haar menselijk bewustzijn zal nooit genoeg nemen met de beperkte mogelijkheden - vooral mentale mogelijkheden - die een dierlijk lichaam te bieden heeft. Zij zal bij een dier niet dāt milieu vinden, dat bevrediging kan geven aan wat zij aan eisen voor haar incarnatie heeft gesteld.

Hierop kan onmiddellijk volgen: wanneer die reïncarnatie dan vrijwillig is, waarom is er dan zoveel ongeluk in de wereld? Een vraag, die je als volgt, zou kunnen interpreteren: waarom worden we niet allemaal geboren als Adonis of schoonheidskoningin en hebben we niet allemaal een Pa of Ma, die miljonair is?

Kijk, die vraag is redelijk vanuit een stoffelijk standpunt. Maar er mankeert weer één ding aan: een begrip voor de toestand van de geest en voor de waarden, die voor háár belangrijk zijn. Wat op de wereld geldt is, goed en schoonheid, dat is voor de geest rijkheid van gedachten, ervaring, bevrediging van zekere drang of lust. Het zijn die laatste factoren, waar ze in de eerste plaats rekening mee houdt. Dat dan iemand toevallig rijk of arm is, zegt haar weinig. Stoffelijk gemak en bezit heeft voor haar immers geen betekenis meer.

Het is heel duidelijk, dat de geest - vrijwillig incarnerende - steeds datgene zal kiezen, wat het best aan haar eisen tegemoet komt. Zij kan natuurlijk te haastig kiezen, en daardoor in een milieu komen, dat haar niet geheel past. Zij kan ook het milieu niet geheel kennen en daardoor dus ergens terecht komen, waar de ervaringen minder plezierig zijn. Maar vergeet niet: dit is een kwestie van bewustzijn, niet een kwestie van gedwongen worden.

Het antwoord op deze vraag is dus al heel duidelijk: het bewustzijn van de geest bepaalt hoe en in welke vorm en waar zij incarneren zal. Het bepaalt verder, op welke wijze zij dit leven zal gebruiken en hoe zij haar taak in het leven zal volbrengen. Om u een voorbeeld te geven: Jezus had kunnen incarneren als b.v. een zoon van Herodus. Hij deed het niet. Hij koos het eenvoudige milieu van Jozef, de timmerman. Hij had daarvoor ongetwijfeld zijn redenen. De Gautama-Boeddha daarentegen werd als Prins Siddharta geboren in een koninklijk huis. Wel wist hij reeds vóór de geboorte zijn moeder te bewegen zich zó te verplaatsen, dat de weelde van haar omgeving niet in strijd zou zijn met de geestelijke instelling van hem, die de aarde via haar zou betreden. Bewustzijn is dus een zeer belangrijke factor. De mens kan over het algemeen niet - of slechts zeer ten dele - beoordelen in hoeverre een leven met al zijn geluk, met al zijn lijden ook, beantwoordt aan hetgeen voor de geest noodzakelijk is, aan hetgeen voor de geest nuttig en dienstig is.

Een andere vraag, die we heel vaak horen: maar waarom is ons dan - b.v. in de christelijke godsdienst - niet geleerd, dat er reïncarnatie is?

Ook weer een logisch en duidelijk antwoord: mijne vrienden, wanneer u te veel rekent op uw volgende levens, dan zult u te traag zijn met uw streven in het heden. Toch is alleen dit leven op dit ogenblik voor u belangrijk en verder niets. Het is dit leven - en geen ander - waarin u moet streven, waarin u bewustwording moet verwerven. De grote leraren en meesters hebben heel goed begrepen, dat een uitstellen naar een andere tijd of een ander leven betekent, dat dit leven niet volledig wordt beproefd, niet volledig wordt ondergaan. Het is dáárom, dat men niet nadrukkelijk daarop wijst.

Toch spreekt ook b.v. de Bijbel over verschillenden, die terug zullen keren, en neemt men zelfs in het Christendom de opstanding der doden aan. Daarna volgt het laatste oordeel. Laat ons dan reëel zijn en begrijpen, dat een laatste oordeel zich voortdurend afspeelt en dat dus ook de laatste incarnatie - het herboren worden op aarde - zich altijd kan afspelen. Dat elke geest, die rijp genoeg is, voor haar Schepper moet treden, omdat zij ontgroeit aan het stoffelijk bestaan en in een laatste vorm moet bewijzen of zij haar Schepper wil aanvaarden als Meester, zichzelf wil beschouwen als deel van de Schepper, dan wel een eigen weg gaan, die duisternis is. En vanuit die duisternis volgt dan tóch uiteindelijk weer de hergeboorte.

Hoe vaak reïncarneren wij?

Dat is heel moeilijk te zeggen. De meeste mensen leven drie, vier, vijf keer als mens, tot acht keer toe. Er zijn natuurlijk mensen die er zich op beroemen, dat ze tenminste vierhonderd incarnaties achter zich hebben - of dergelijke getallen. Aan dezen kan ik hoogstens zeggen: hoe jammer voor u, dat u in zoveel levens niet verder bent gekomen, want elk leven is een leerschool. Wanneer je te lang en te vaak blijft reïncarneren als mens, bewijs je alleen maar, dat je nooit aan je verplichtingen als mens tegemoet bent gekomen in al die toestanden.

In theorie is het mogelijk in één incarnatie het totaal van het menselijk zijn in je op te nemen. Daarvoor zou je echter buitengewoon edel, plichtsgetrouw moeten leven. Je zou het meesterschap over jezelf moeten verwerven. Je zou verder onthechting moeten kunnen bereiken. Dit gebeurt zelden. Dus kunnen we aannemen, dat meermalige incarnatie voor elke mens normaal is.

Wat waren wij, voordat wij als mens incarneerden?, vraagt men ons dan.

Kijk eens, alle dingen hebben zich ontwikkeld. De stof is ontstaan gelijk met de geest, ergens in het beginsel, toen het goddelijk Woord - de kosmische Kracht - voor het eerst zich openbaarde. Tegendelen in schijn zijn zij uit dezelfde kracht geboren. En het bewustzijn van de geest is zich reeds gaan vormen op het ogenblik, dat de eerste stof geboren werd. Dus: elke geest is oud. Jonge geesten - een term die men gebruikt voor hen, die voor het eerst b.v. als mens op aarde zijn - is in feite niet geheel juist. Het gaat erom te begrijpen, dat wij door vele vormen heen, door vele toestanden, geestelijk en ook stoffelijk, uiteindelijk zijn gekomen tot het punt, waarop wij mens kunnen zijn. Dat wij gaande vanuit het menselijk standpunt naar een groter bewustzijn nog ettelijke stoffelijke trappen op onze weg kunnen vinden. Ook een aardgeest heeft een lichaam, ook een zonnegeest. Ook zij zijn ontstaan en gegroeid.

Dan komen wij - laat ons zeggen - aan het eigenaardige spel der verbeelding, dat het reïncarnatieprobleem maar al te vaak beheerst: kunnen wij weten wát wij vroeger geweest zijn?

Antwoord: ja, onder omstandigheden kunt u dat wel weten, maar nooit met absolute zekerheid. Deze zekerheid is pas te vinden in de geest en wel nàdat de geest eerst het volledige laatste leven heeft herbeleefd en in zich heeft opgenomen; vóór die tijd is er geen zekerheid. En die is ook niet te verkrijgen langs astrologische weg of door visuele ervaringen. Aanduidingen kunnen we soms vinden in dromen en zelfs in de fantasieën van de kinderen. Maar dit zijn aanwijzingen en niet meer.

Het is niet belangrijk, wat u vroeger geweest bent. Het is alleen belangrijk, wat u nu bent. Het hele verleden is met u meegekomen, is op het ogenblik in u in deze vorm herboren. Het gaat om het heden. Wie zich beroept op het verleden, op vergane grootheid misschien, is dwaas. Want als je vandaag een bedelaar bent, wat geeft het dan als je vroeger een prins geweest bent? Wanneer je vandaag kibbelzuchtig en egoïstisch bent, wat heb je er dan aan, wanneer je je erop beroemt, dat je vroeger hogepriesteres geweest bent van die of gene? Deze dingen zijn dwaas.

Reïncarnatie mag zeker niet voor de mens aanleiding zijn om zich te beroemen op een verleden; het mag ook geen aansporing zijn om het in het heden maar kalmaan te doen. Het is alleen het bewijs van de goddelijke liefde, waarin niet één enkele proef voldoende is om te beslissen over de status, die men verder in het leven zal hebben tot in de eeuwigheid. Het is het bewijs, dat u de fouten, die u nu maakt nog kúnt herstellen. Maar bedenk wel: U weet niet welke prijs u voor die fouten betalen moet.

Vraag: is reïncarnatie voor ons kwaad of goed?

Het ligt helemaal aan het standpunt, van waaruit je het probleem benadert. Het kind, dat blijft zitten, vindt het zeker onaangenaam en dus niet goed. Gezien echter het feit, dat het een volledige ontwikkeling moet doormaken, is het uit het standpunt der opvoeding wèl goed. Reïncarnatie is een noodzakelijk kwaad - geboren uit oorzaak en gevolg - dat wij ondergaan, omdat wij niet in staat zijn onze oorzaken juister te kiezen en onze gevolgen beter te bepalen.

Is het mogelijk, zegt een andere partij, dat de grote mensen, die op aarde steeds weer optreden, iets met elkaar gemeen hebben? Is b.v. Hitler niet een reïncarnatie van Napoleon? En was Napoleon niet een reïncarnatie van Alexander?

Ach, mijne vrienden, het zou misschien niet onmogelijk zijn. Maar zou het niet treurig zijn, als één geest steeds weer een machthebber werd op aarde en steeds weer onheil zou baren, oorlogen zou doen ontstaan? Neen. We kunnen wel zeggen, dat sommige grote mensen op aarde reïncarnaties zijn van andere grote mensen. We kunnen verder zeggen, dat er op aarde heel veel zogenaamde reïncarnaties van groten rondlopen, die in feite in hun vorig bestaan heel wat minder waren, dan ze voorgeven. We kunnen heel rustig zeggen, dat datgene, wat als goddelijke wil wordt uitgedrukt op de wereld, dat de wet van oorzaak en gevolg, die de wereld regeert, niet mede bepaald wordt door reïncarnaties van goede of slechte mensen.

Vraag: is het mogelijk snel te reïncarneren op aarde om b.v. een bepaalde taak af te maken?

Inderdaad. Men kan zeer snel terugkeren op aarde, wanneer men maar weet waarom en bovendien een redelijk geestelijk bewustzijn heeft bereikt. De minimumperiode, zover ons bekend, ligt op ongeveer 4 dagen. Dat is een zeer korte tijd. Maar degenen, die dit doen, moeten dus zo bewust zijn, dat het niet noodzakelijk is eerst de geestelijke inhoud van hun vorig bestaan te realiseren.

Verder hebben ze de hulp nodig van lichtende en grotere krachten, die hen de kracht schenken, die anders eerst in een periode van rust en bezinning moet worden opgezameld.

Het is echter mogelijk, dat bepaalde reeksen van reïncarnaties één taak volbrengen. Ik doel hier niet alleen op de levende Boeddha's, zoals we die in sommige streken vinden, maar ook op gewone mensen. Er zijn ook doodgewone mensen, die steeds weer kort achter elkaar reïncarneren. Maar laat ons wel begrijpen, wanneer zij bewust of ingewijd zijn en de dood niet kunnen of willen ontgaan, dan blijven zij zich van hun persoonlijkheid volledig bewust en vatten zij de taak precies op, waar zij hem hebben laten liggen. Het geheugen gaat in een dergelijk geval niet teloor, maar wordt onmiddellijk overgebracht in het stoffelijk voertuig.

Dat is al een aardig stelletje vragen, dat ik misschien bij voorbaat heb beantwoord. Maar er zijn natuurlijk ook nog andere punten en die kunnen we niet zo gemakkelijk in vraag-en-antwoord indelen. Want bij reïncarnatie zijn natuurlijk meerdere factoren betrokken; niet slechts een geest, die een lichaam zoekt.

Elk lichaam draagt in zich de erfelijke eigenschappen van de ouders en via deze ouders van het voorgeslacht. De moleculair-structuur, die het mogelijk maakt, dat een lichaam wordt opgebouwd, is ook in staat om een deel van de groei van het bewustzijn mee te bepalen. Anders gezegd: bij de voortplanting kunnen langs de genetische weg bepaalde herinneringen van het voorgeslacht in het groeiende lichaam worden overgeplant. Men kan hierbij betrekkelijk ver gaan.

Ik zou erop willen wijzen, dat enkele proeven, gedaan te Parijs, hebben aangetoond, dat mensen onder hypnose, teruggaande in hun eigen leven, plotseling overspringen op dat van hun vader of moeder en vandaar vaak nog enkele geslachten verder op de voorouders. Dit is kennelijk geen reïncarnatie in de zin van het geestelijk herbeleven op aarde. Maar het is toch wel degelijk een band met het verleden. En we mogen deze band niet uitschakelen, want het lichaam is door deze genetisch ingeschapen instinct- en herinneringswaarden speciaal voorbestemd en geschikt voor een bepaald soort geest.

De geest van haar kant uit heeft geen of weinig besef - tenzij zij werkt zoals wij - van hetgeen zich op aarde afspeelt. Het ontgaat meestal aan haar belangstelling en zij is dus niet in staat het totaal van sociale en technische wijzigingen op aarde goed en juist te waarderen. Als gevolg komt zij over het algemeen tot een incarnatie, gebaseerd op het oordeel van vroeger. Vroeger b.v. was het een eer om soldaat te zijn; de geest zoekt eer, komt in een soldatenfamilie terecht, zal dan tenslotte misschien in de politiek gaan, omdat de drang naar eer aanwezig was. Soms is deze geslachtelijke voorgeschiedenis een voordeel, heel vaak echter een rem.

De samenwerking tussen stof en geest is bij de reïncarnatie het meest belangrijke punt. Wanneer de geest het voertuig weet te vinden, dat volledig beantwoordt aan al hetgeen de geest als wens tot bewustwording in zich draagt, krijgen we te

maken met die zeldzame eenheid, waarin a.h.w. een ingewijde over de wereld gaat. Het lichaam beantwoordt precies in al zijn eigenschappen, in reactiemogelijkheden, in denkvermogen en intellect zowel als in vitaliteit aan de geest en haar behoeften. Een dergelijke samenwerking brengt dus stoffelijke perfectie teweeg. Zij kentekent zich o.a. door volkomen lichamelijke beheersing, groot uithoudingsvermogen, edele vormen meestal en een reeks van lichamelijke kentekenen. Wie zich daarvoor interesseert kan ze vinden in de geboortebesrijving van de Gautama-Boeddha en in de kentekenen, die Simeon in de tempel opsomt, als hij het kind Jezus ziet bij de besnijdenis.

De ouders staan natuurlijk in verband met de geest, die incarneert. Toch is die binding er niet altijd één van elkaar-kennen. Men moet goed begrijpen, dat geesten, die aan elkaar verwant zijn, bij voorkeur in elkaars buurt komen wanneer zij reïncarneren. Er bestaat een zekere attractie. Maar het is lang niet zeker, dat ze nu ook ouders zullen zoeken, die ze vroeger geestelijk reeds gekend hebben. Want het gaat bij de reïncarnatie om het lichaam, niet om de geestelijke omgeving. (U zult misschien bij voorkeur een auto kopen bij een relatie, maar als er geen vriend is, die een auto heeft die u bevalt, dan zult u waarschijnlijk toch wel elders gaan, nietwaar?) Op een dergelijke manier zoekt de geest haar voertuig uit. Zij wordt dus niet tot de ouders getrokken, omdat er zonder meer en altijd vaststaande een band tussen ouders en incarnerende geest aanwezig is. Wel is er veelal sprake van een aantrekking, die zowel geboren wordt uit het stoffelijk leven van de ouders als de geestelijke instelling, die daarmee gepaard gaat. Geboorte van een kind in een gezin betekent dus ten min.... *(Het geluid door storing weggevallen)*.

Het gevolg is natuurlijk, dat men in het leven steeds weer entiteiten ontmoet in stoffelijke vorm, die men reeds eerder heeft gekend. Daarbij worden de verhoudingen echter zeker niet meer in stoffelijke zin uitgedrukt.

Voorbeeld: Twee mensen hebben elkaar zeer liefgehad op aarde; beiden sterven, beiden reïncarneren. Zij ontmoeten elkaar b.v. als een directeur en een typiste, of als twee mensen, die elkaar toevallig tegen het lijf lopen en plotseling een zekere vriendschap gevoelen, een tijdje met elkaar spreken om dan elkaar nooit meer te zien. Dit is evengoed mogelijk als een broeder-zuster-relatie, een relatie van vrienden, van burens en dergelijke. Het is niet met zekerheid te zeggen, dat een stoffelijke conditie eveneens geestelijke voorbeelden heeft of geestelijk reeds was vastgesteld.

Hoe staat het dan, zal men zeggen, met tweelingzielen, een probleem dat bij reïncarnatie. . . . . *(Het geluid door storing weggevallen)*

.....heeft niet ieder een tweelingziel. En dat betekent dus, dat je er niet op moet rekenen, dat er voor ieder alleen maar één ware partner in het heelal is.

In de tweede plaats: tweelingziel slaat niet op persoonlijkheid maar op bewustzijn.

Tweelingzielen worden die zielen genoemd, die samenwerkend en in elkaar opgaande gezamenlijk tot een hogere geestelijke prestatie komen dan elk van hen zonder dit ooit zou kunnen bereiken. Dus elkaar aanvullende factoren. Hebben tweelingzielen elkaar eenmaal gevonden, is die samenwerking geboren (het kan stoffelijk zijn: man-vrouwrelatie, vriendenrelatie, enz.), dan kan er op gerekend worden, dat indien één van deze relatie overlijdt, deze geestelijk voortdurend contact blijft houden met zijn tweeling. Dat indien reïncarnatie voor beiden noodzakelijk blijkt, zij dan wel vlak bij elkaar in de buurt zullen reïncarneren.

Hetzij b.v. als tweelingen (dat komt vaak voor), hetzij dat ze (wat ook voorkomt) gezamenlijk als eenheid in één lichaam reïncarneren. Dit is iets, waar meestal weinig nadruk op wordt gelegd, maar het is toch een feit.

Uit het voorgaande volgt dus, dat wij bij de bepaling van de reïncarnatie zeker met de geestelijke contacten rekening kunnen houden, maar deze niet kunnen overzetten in een soortgelijke stoffelijke verhouding. Dit geldt evenzeer voor stoffelijke verhoudingen, die geestelijk niet gecontinueerd behoeven te worden. Nu is dat laatste misschien erg gelukkig. Stel je voor, dat je ongelukkig getrouwd bent geweest, gescheiden en hertrouwd. Dan kom je daarboven en vind je daar de vijandige partij, die bovendien nog wat af te rekenen heeft met je tweede man of je tweede vrouw. Dat zou erg onaangenaam zijn.

Kijk eens, geestelijke banden worden bepaald door geestelijke krachten. Stoffelijke contacten en leefwijzen en gebruiken hebben daar niets mee te maken, zolang er geen geestelijke eenheid is. Wanneer geestelijk iets ontstaat, dat werkelijk waarde heeft en in het diepst van de geest doordringt - hetzij liefde hetzij haat - dan kan men ervan verzekerd zijn, dat dit op het verdere verloop van incarnaties en ontwikkeling een blijvend stempel zou kunnen drukken.

Toch komt het voor, dat bij reïncarnatie meerdere personen, die samen horen, niet gelijktijdig kunnen reïncarneren. B.v. door verschil in geestelijke ontwikkeling. Dan kunnen we b.v. deze eigenaardige relatie zien: de één wordt herboren en krijgt een geleidegeest. Dit is een vriend of vriendin uit een vorig leven. Zij gaan gezamenlijk verder. En bij degeen, die in de stof al betrekkelijk oud is, incarneert degeen, die eerst zijn geleidegeest was, nu als kind in diens gezin. Dit is meerdere malen voorgekomen en het blijkt ons, dat juist in een dergelijk geval een zeer sterke binding tussen kind en ouders bestaat.

Ook bij vijanden kan dit gebeuren en dan krijg je het eigenaardige geval van het kind, dat van het begin af aan zijn ouders haat. Want ook haat kan de geest - zelfs wanneer ze in het duister is - voortdurend dwingen terug te zoeken naar een vijand. Het is een blijvende emotie. Wanneer ze deze gevonden heeft; zal ze als een kwade geest trachten die te achtervolgen en - eindelijk genoopt haar geestelijk bestaan prijs te geven - zal ze indien mogelijk incarneren in de onmiddellijke omgeving van de vijand.

Een laatste punt nog voordat ik er aan ga denken om u nu eens aan het woord te laten. De mensen vinden het probleem reïncarnatie allemaal buitengewoon belangrijk. Ik kan dat wel begrijpen. Het is soms ontmoedigend als je denkt, dat je het volgende leven weer in de stof zult zitten, wéér met dezelfde zorgen, hetzelfde leed, dezelfde vreugde. Misschien is het nog erger, wanneer u zich realiseert, dat elk volgend leven - ongeacht het feit, dat het zich afspeelt in een andere omgeving, onder andere sociale en maatschappelijke wetten, met andere waarden van bewustzijn misschien zelfs - een reproductie is van vorige levens en vooral wel van de problemen, die in die levens niet werden opgelost. Het is niet zo optimistisch. Wanneer dit een wet van Meden en Perzen zou zijn, dan zou het zelfs heel erg pijnlijk worden. Maar onthoudt u één ding goed: wanneer u incarneert brengt u al uw problemen mee, voorzover die niet opgelost zijn. Maar er bestaat echter een mogelijkheid om in de wereld van de geest problemen op te lossen, kennis op te doen etc. Degenen, die daarvan gebruik maken, verbeteren hun lot in een volgende incarnatie. Want het leven - het werkelijke leven - is niet slechts de stof-incarnatie, maar het totaal van alle vormen van bewustzijn, alle

vlakken van bestaan, die wij in ons leven doormaken. Alles wat erin gebeurt, heeft voor ons zijn betekenis en bepaalt mede de volgende fase.

Wanneer u misschien meent, dat het prettig is nog eens, terug te komen, dan zal het voorgaande u wel een klein beetje van mening hebben doen veranderen. Wanneer u meent, dat het verschrikkelijk is terug te komen, wil ik er u op wijzen, dat ik bij ons geesten, die betrekkelijk hoog stonden en die een prettig en lichtend bestaan hadden, met ware vreugde heb zien teruggaan naar de aarde. Zelfs terwijl ze wisten - in één geval b.v. - dat de persoon, incarnerende, eerst een periode van armoede zou doormaken en uiteindelijk onder verschrikkingen op het slagveld zou vallen. Deze geest was zover bewust, dat dit lot voorzien kon worden in algemene lijnen. Deze geest zei blij te zijn zoveel lijden in zo'n korte tijd te kunnen doormaken, want - zo meende deze - dan behoeft ik immers niet nogmaals terug te keren en kan ik eindelijk de volheid van licht rond mij proeven, die me nu steeds tantaliseert, maar die ik nog niet volledig kan omvatten. Geestelijk gezien is die reïncarnatie dus soms een vreugdig gebeuren. Lijden, zoals de mens het kent, is voor de geest van geen belang.

Wanneer u hier staat en zegt: "Ik ben bang voor reïncarnatie" onthoud dan dit: zolang u in dit leven ten goede streeft, zal elke volgende incarnatie voor u een vreugde betekenen. Hoe minder u zich echter hecht aan de dingen, die op de wereld zijn, hoe minder u beheerst wordt door uw lusten, uw begeerten en uw angsten, hoe groter de kans dat u ook zonder binding met de aarde verder kunt gaan. Want juist de voorstellingen en gewoonten, die op aarde worden opgedaan, zijn vaak de oorzaak, dat men terug moet keren. Hoe vrijer men staat in de stof, hoe vrijer men zal zijn in de geest en hoe minder dwang er zal zijn vanuit uw eigen wezen om toch terug te keren.

En dan komen we nu aan het einde van mijn inleiding. Ik heb heel veel punten terloops aangestipt. Ik weet, dat ik niet volledig ben geweest. Misschien zult u mij die onvolledigheid vergeven, wanneer ik u vertel, dat er in een bepaald Hindoe-klooster en in 3 Boeddhistische kloosters scholen zijn, die zich speciaal met die reïncarnatie bezig houden. Bij de Hindoes is de eerste cursus - wij zouden zeggen de lagere school - ongeveer 7 jaar lang. Bij de Boeddhisten rekent men daarvoor 3 jaar van afzondering en meditatie, daarna 8 tot 10 jaar voor onderricht, daarna wéér 10 jaar van meditatie. U zult dus wel begrijpen, dat al wat hierover gezegd en gedacht kan worden niet in een kort ogenblik is samen te brengen. Ik hoop alleen maar, dat ik u punten genoeg heb gegeven om zo dadelijk over te spreken.

Wanneer u dan met neven-vragen komt - er groeien er hier en daar al een paar in enkele hoofden - dan wil ik u nog hierop wijzen: het onderwerp Reïncarnatie is zo groot en zoveel omvattend, dat ik alleen op dié vragen en op dié opmerkingen zal ingaan, die onmiddellijk ermee samenhangen, maar dat ik mijzelf liever niet op zijsporen laat leiden. (Dat gebeurt anders nog wel eens.)

En nu heeft u tijd om een ogenblik te pauzeren en uw vragen te overwegen. Ik reken erop, dat u niet alles voor zoete koek neemt, dat u vecht voor uw eigen overtuiging en dat we dit in ware vriendschap kunnen doen om zo allemaal wijzer te worden. Is er iets onduidelijk in mijn betoog, vindt u iets onlogisch, dan zegt u rustig: "Ik snap er geen snars van". U zegt rustig: "Mijn waarde heer, wat u daar beweert is volkomen onlogisch". Ik zal dan proberen al hetgeen er gezegd is nog duidelijker te maken; ik zal ook proberen aan uw vragen zover mogelijk tegemoet te komen. Vrienden, tot zo dadelijk. Aangename pauze.

DISCUSSIE

❖ *Is het juist, dat bij de geboorte op het juiste moment wordt gewacht? Is dit moment van tevoren bepaald?*

Indien u bedoelt, of bij de geboorte op het juiste moment wordt gewacht in die zin, dat de geest dus een bepaald ogenblik zoekt voor de geboorte: neen. De geest wacht niet op een bepaald moment voor de geboorte. Dat is ook niet noodzakelijk. Dit wordt stoffelijk bepaald en b.v. bij de astrologie vinden we dan ook in de eerste plaats indicaties voor de stoffelijke eigenschappen en het stoffelijk karakter. Daarnaast kunnen we - gezien de totale invloeden, die beheersend zijn - ook meestal wel uitmaken welk soort geest ongeveer is geïncarneerd in dat lichaam, maar die kunnen we niet juist definiëren. Voor de geest is dus bij reïncarnatie het ogenblik van geboorte niet van belang. Uitzondering: grote ingewijden, die incarneren. Deze incarneren en worden geboren op dát ogenblik, dat de meest juiste invloed voor het gehele leven betekent. Anders gezegd: de grote ingewijde zal in zijn geboorte-horoscoop weerspiegelen wat hij is, niet slechts stoffelijk, maar ook geestelijk. Dit betekent echter, dat een geestelijk bewustzijn en een geestelijke beheersing bestaan, groter dan bij een normaal reïncarnerende geest verwacht kan worden. Is dit voldoende?

❖ *Maar dat kan toch niet uit de horoscoop gelezen worden?*

Dat kan niet uit de horoscoop gelezen worden, tenzij degeen, die de horoscoop leest, naast de kennis der horoscopie en de astrologie ook, wel degelijk een sensitiviteit heeft, die het mogelijk maakt aan de hand van deze gegevens een soort harmonie of contact te verkrijgen met de geest, omtrent wie hij de horoscoop maakt. Dit komt meer voor dan men denkt.

❖ *Zijn er steeds voldoende voertuigen beschikbaar voor geesten, die wensen te incarneren, c.q. reïncarneren?*

Ja, daaraan mankeert het meestal niet. Het is zelfs zo - en dat kunt u zien in de bevolkingsdichtheid en de cyclische beweging, die daarin optreedt - dat, wanneer vele geesten genoopt zijn geweest dit leven te verlaten, b.v. door een oorlog, onmiddellijk een voortzetting van bevolkingsaantal plaatsvindt met een uitbreiding, die ongeveer 10 tot 12 jaar aanhoudt. Een dergelijke cyclus geeft dan voertuigen aan al degenen, die door de omstandigheden daarvan schijnbaar beroofd waren. We zouden zelfs verder kunnen gaan en kunnen zeggen, dat het aantal voertuigen op aarde bepaald wordt door het aantal geesten, dat behoefte tot reïncarnatie heeft. Want het is het geestelijk principe, dat regeert en niet het stoffelijk principe. Ofschoon het misschien voor een stofmens wat vreemd klinkt: de geestelijke behoeften en de geestelijke noodzaken zijn krachtiger dan de vormingswil van de stof op zichzelf, zodat deze bepalen, wat er feitelijk gebeuren zal.

Voldoende? Geen commentaar?

❖ *Het is zeker nooit het geval, dat een geest in een gestoord mens wil incarneren. Dus als er b.v. een mongooltje geboren wordt, is dat geen incarnatie?*

Dat laatste kan ik niet beantwoorden, zonder te ontkennen dat het eerste juist is. En dat wil ik proberen u duidelijk te maken. Zoals ik reeds in mijn inleiding heb betoogd: de waarden, die de geest zoekt in de stof, zijn andere dan die de stofmens in de stof erkent. Het leven in een geestelijk gestoorde, een idioot, een mongooltje e.d. kán vanuit geestelijk standpunt zeer belangrijk zijn. Het geeft n.l.

een grote reeks van dierlijke of nabij-dierlijke ervaringen, die voldoende zijn om bepaalde geestelijke denkbeelden te corrigeren. Voor het mongooltje is daar verder het voordeel - geestelijk gezien - aan verbonden, dat het leven over het algemeen niet lang duurt, en dat men dus met een korte, op zichzelf felle reeks van innerlijke ervaringen kan volstaan. Ik geef gaarne toe, dat dit vanuit stoffelijk standpunt niet begerenswaardig lijkt. Wat betreft de mensen, die idioot zijn, dus blijven staan op een bepaald peil van geestelijke ontwikkeling, geldt precies hetzelfde. De idioot, kinderlijk als hij moge zijn, onvolledig als hij moge passen in de menselijke maatschappij, kan sommige dingen veel intenser doorleven en veel intenser kennen dan een normaal mens, juist door zijn eenzijdigheid. Daardoor kan onder omstandigheden de geestelijk beperkte mens - zelfs voor een gevorderde geest - begerlijker zijn dan een normaal menselijk lichaam.

Ik mag daarbij een opmerking maken, die u hopelijk niet als een cynisme wilt aanmerken, n.l. dat de meest intelligente mensen vaak de beste misdadigers zijn en de slechtste. Degene, die beperkt is in zijn geestelijke vermogens, zal misschien dommer handelen volgens menselijk standpunt, maar veelal eerlijker, oprechter, edelmoediger, etc. Wanneer we dit in aanmerking nemen zult u begrijpen, dat de waardering van de geest dus wel een andere kan zijn. Ik hoop daarmee de vraag althans redelijk voldoende beantwoord te hebben.

Geen commentaar?

❖ *Wanneer een geest bewust een lichaam kiest van een debiele, welk nut houdt dit in voor deze geest? Is er dan toch een geestelijke groei mogelijk, of is het alleen een verlangen naar de aarde geweest?*

Ik heb dit ten dele reeds bij de vorige vraag behandeld. Ik wil er toch kort dit aan toevoegen: het is natuurlijk mogelijk, dat een geest door onvoldoende begrip van de stoffelijke toestanden in een verkeerd lichaam komt. In een dergelijk geval is het haar onbewustzijn, dat haar tot deze incarnatie dwingt. Zij zal dan de fouten kunnen inzien, die haar tot deze keuze geleid hebben en daardoor zichzelf kunnen corrigeren. In het geval, dat de geest bewust kiest, is het een eenzijdige maar vaak zeer grote verrijking van haar bewustzijn. Dit is soms noodzakelijk om een aanwezig bewustzijn af te ronden, om een soort samenhang te geven aan eigenschappen, die elk voor zich reeds geestelijk aanwezig zijn. Het is dus wel degelijk nodig voor sommige geesten juist een dergelijk voertuig te kiezen; het is nuttig en het kan bijdragen tot geestelijke ontwikkeling.

❖ *Ik word diep neerslachtig als ik de geur ruik van de kerklelie. Dan bekruipt mij een vreemd angstig gevoel. Heeft incarnatie er iets mee te maken?*

Ik vermoed, dat dit eerder een kwestie is van psychologie en dat deze indruk gevonden kan worden in de vroegere jeugdijaren. Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt, dat ik daar niet verder op doorga. Dit is een kwestie, die niet met incarnatie te maken heeft maar eerder met psychologie.

❖ *Wat kunnen wij als waar beschouwen betreffende het "Bardo" zoals beschreven in het Tibetaanse Dodenboek. Ik kreeg de indruk, dat deze beschrijving uw goedkeuring niet wegdroeg. Of vergis ik mij daarin?*

U vergist zich daarin niet. De voorstelling van Bardo, dus de helle-werelden, brengt ons in contact met vaststaande werelden, met demonen als heersers en daarin vaststaande bestraffingen, onaangename condities. De ervaring heeft ons echter geleerd, dat de geest door haar wijze van denken, haar wijze van reageren en vooral door de wijze, waarop zij soms zelfbedrog verkiest boven een voor het "ik" onaangename waarheid, bepaalt wat voor kwellingen zij ondergaat. In feite

zijn dus de duistere sferen niet duister, omdat er duisternis heerst, maar omdat de geesten, daarin levend, zich afsluiten van het licht en levende temidden van hun eigen droombeelden, die ze vrezen te verliezen, grote kwellingen kunnen ondergaan. Dit is in Bardo symbolisch uitgebeeld, maar de interpretaties, die er aan worden gegeven en vooral de magische uitleggingen daaraan verbonden, zijn ons inziens in strijd met de waarheid. Voldoende?

- ❖ *Als een geest een voertuig kiest voor reïncarnatie, moet zij dus de mogelijkheden van dit voertuig kennen. Dit houdt dus in, dat de geest helderziende zou zijn. Maar indien de geest helderziende is, zou ze dus van tevoren weten, hoe de volgende reis zal zijn. Wat blijft er dan over van de vrijheid tot handelen in dit leven?*

Mag ik antwoorden met een vergelijking? U moet van hier naar Utrecht of naar Amsterdam. U weet, waar de trein staat en welke trein u moet hebben. U stapt erin. Weet u nu precies, wat u onderweg allemaal ontmoet? Dat is niet zo. U weet uw doel, u weet welke lijn, welke mogelijkheid, welk voertuig u in die richting kan brengen. Het feit, dát u dit weet en dat u die keuze doet, bepaalt wel uw eindpunt, maar niet wat u onderweg zult beleven en ook niet, hoe u dat beleven zult. De één zit in de trein naar buiten te kijken, ziet alles, verheugt zich in elk ding tot elk koetje en elk kalfje toe; een ander grijpt een boek en zit stoer in zichzelf verzonken en komt zonder enige ervaring in zijn doel aan. Zo gaat het met de mens in het voertuig ook.

Verder wordt hier gesteld: Dan moet de geest dus helderziende zijn. Ik geloof, dat dat niet helemaal juist is. Per slot van rekening, wanneer u een bepaalde bestemming in uw hoofd heeft en u wilt daarheen reizen, dan wil dat helemaal niet zeggen, dat u alle wegen kent, die daarheen leiden; ook niet dat u weet, hoe lang de reis zal duren, omdat u niet weet, wat er onderweg gebeuren kan. Het houdt alleen in, dat u zich een doel heeft gesteld en een voertuig kiest plus een weg, die u in die richting zullen voeren. Zo moet die incarnatie worden gezien.

Ik geef gaarne toe, dat het voor de ingewijde mogelijk is het leven geheel te overzien. Maar dit is geen kwestie van helderziendheid maar van toekomst-ervaren in het heden. Heden, verleden en toekomst zijn één binnen de kosmos, binnen het kosmisch weten. Wie deel heeft aan het kosmisch weten kent geen verleden en geen toekomst maar slechts het heden. Een dergelijke geest echter incarneert en aanvaardt in het heden een reeks van lijden, die in het heden wordt volbracht, ongeacht het feit dat in de stof een dergelijk iets zich over jaren kan uitstrekken. Voor de geest is dit echter één ogenblik van aanvaarding.

Dit brengt ons natuurlijk wel een eindje van die reïncarnatie weg. Ik wil daar slechts dit verder bij opmerken: op het ogenblik, dat u een voertuig hebt gekozen, dus gereïncarneerd bent in een lichaam, heeft u de beperkingen van dit voertuig aanvaard. Dit betekent ook dat uw mogelijkheden beperkt zijn. Het houdt niet in, dat alles van tevoren vaststaat. U kunt met de middelen, die u heeft, nog zeer veel bereiken, nog zeer veel wijzigen, maar u kunt niet uzelf geheel veranderen. Daarvoor zoudt u weer ingewijde moeten zijn. En dan zou die verandering weer niet noodzakelijk blijken.

Dus kort gezien en gezegd: niet alles op de levensweg staat van tevoren vast; wel staan de hoofdpunten vast en zijn de begrenzingen aangegeven, binnen welke het leven zal verlopen. Het einde van het leven is niet vastgesteld, maar kan aan de hand van waarschijnlijkheid met redelijk zekerheid worden berekend. Is dit voldoende? Geen commentaar?

❖ *Betekent reïncarneren steeds weer als baby op aarde terugkomen? Hoe kan men dan aansluitend een taak voortzetten?*

De taak van de geest wordt in het bewustzijn volbracht en niet alleen in de stof. Verloop van tijd voor de stof en in de stof heeft voor de geest weinig betekenis. Voorbeeld: een Boeddhistisch monnik in een bepaald klooster had een aantal studies gemaakt en gaf onderricht aan zijn leerlingen.

Hij was een ingewijde. Hij stierf en twee jaar later ontdekte men een jong kind, dat niet alleen de eigenschappen herkende van deze monnik, maar in het klooster gekomen met zijn kinderstem precies de laatste woorden van diens redevoering herhaalde. Er werd een klein stukje bijgevoegd, daarna zweeg het kind. Het heeft toen ruim tien jaren geleefd in dit klooster als abt, voordat het in staat was zijn onderricht verder voort te zetten. Voor de geest was dat niet belangrijk; de onderbreking van tien jaren telde voor haar niet. Het was n.l. de kortste tijd, binnen welke zij zich kon voorbereiden op een voortzetting van haar taak. Maar toen eenmaal alle hinderpalen overwonnen waren, heeft wederom deze geest veertig jaren lang onderricht gegeven, voordat ze overging.

Dit is niet alleen maar dit enkele voorbeeld, er zijn vele soortgelijke voorbeelden aan te halen. Ik neem speciaal een Boeddhistisch klooster, omdat daar deze verhalen meer bekend worden. U zult dus begrijpen, dat dit voortzetten van de taak in het bewustzijn heeft gelegen, en dat de voorbereiding van het stoffelijke voertuig noodzakelijk was. Men kan niet onmiddellijk als baby verder gaan. Maar deze onderbreking moet dan worden gezien als een rustpauze, waarin men zich geestelijk verder kan voorbereiden voor een zoveel te intenser streven, onderrichtend streven, etc. Ik hoop dat dit voldoende en voldoende duidelijk is.

❖ *Een soortgelijke procedure heeft toch ook plaats wanneer een nieuwe Panchen Lama of Dalai Lama moet gevonden worden?*

Inderdaad. Men volgt een dergelijke procedure. Maar wij mogen niet vergeten, dat het niet altijd zeker is, dat degene die gekozen wordt ook inderdaad hun reïncarnatie is. M.a.w. juist wanneer het om hoge posities gaat of om machtige kloosters, dan wordt er nog wel eens erg geïntrigeerd en dan krijgen we eigenlijk, te maken met een "ondergeschoven reïncarnatie". Maar de procedure, die daar gevolgd wordt, is inderdaad gebaseerd op hetgeen ik u zoëven vertelde.

❖ *Het is toch niet aan te nemen, dat de Dalai Lama een hele keten van reïncarnaties heeft beleefd? Het is toch niet steeds weer dezelfde Dalai Lama, die terugkeert?*

Het zou steeds dezelfde geest kunnen zijn. Dat is op zichzelf niet onmogelijk. Overigens wil ik u erop wijzen, dat met het leven van deze Dalai Lama de reeks van 53 is afgesloten; de 53 levens, die een hele tijd geleden door een Dalai Lama werd aangekondigd. En we kunnen wel aannemen - gezien de verdere profetieën daaromtrent - dat althans deze vroegere mens precies voorzien heeft, onder welke condities Tibet zou komen te verkeren. Dus er is wel iets voor te zeggen, dat dezelfde entiteit steeds terugkeert. We kunnen het echter niet met zekerheid zeggen.

❖ *Is het mogelijk, dat in de tussenperiode tussen de levens, die anders nodig zou zijn voor het verkrijgen van bewustwording, die bewustwording van boven gegeven wordt in degenen, die direct reïncarneren?*

Neen. U moet dat goed begrijpen: wanneer je overgaat uit de stofwereld, dan heb je een groot gedeelte van je geestelijke krachten verbruikt. Je staat a.h.w. een ogenblik als een pasgeboren kind betrekkelijk hulpeloos in die nieuwe geestelijke

wereld. Wanneer je nu echter een bewustzijn hebt, dat zo groot is, dat je geestelijke krachten van redelijke hoogte kunt bereiken; wanneer je jezelf verder bewust bent van een taak, die in overeenstemming is met kosmische waarden, waardoor je als het ware de steun hebt van Gods wetten zelf, dan kun je onmiddellijk reïncarneren, maar daar moet je kracht voor hebben. En daar moet je bewustwording voor hebben. Nu kun je dat zelf niet krijgen. Maar zo goed als een blinde bij wijze van spreken geholpen kan worden door b.v. een chirurg om weer te zien, zo kan een geest, die verzwakt is, door kracht, die anderen geven, zich weer volledig bewust worden en volledig actief worden zonder die rust.

❖ *Dus met medewerking van die krachten.*

Dat gaat met medewerking van anderen, die dus hun krachten daarvoor geven en meestal ook wel aansprakelijk zijn voor de eerste jaren van deze incarnatie. Maar dat geldt alleen voor degenen, die een geestelijk peil bereikt hebben, dat zeer hoog ligt. Het ligt ver boven het gemiddelde. Voldoende?

❖ *U sprak over de kenmerken, die Simeon in de Tempel de zekerheid gaven, dat Jezus de Christus was.*

Dat Jezus de Messias was.

❖ *Ja. Welke waren deze kenmerken en hoe kon Simeon weten, dat deze het bewijs waren voor hetgeen hij verwachtte?*

Het laatste het eerst beantwoordend: er is een oude wijsheid, die dit leert uit o.a. lichaamsvormen. B.v. uit de vorm van oorschelp, de hechting van de oorlel, de vorm van de neus, de plaatsing van ogen en jukbeenderen, verder de vorm van de vingers, de vingernagels, de tenen en nog andere lichaamsmerken als daar zijn b.v. het smetteloze van de borst, - er moet dus geen enkel vlekje op voorkomen - het gekentekend zijn meestal van de schouderbladen (en wel gelijkelijk) door z.g. schoonheidsvlekjes, kan men dit dus erkennen. Er zijn in het geheel 63 van die merken bekend en wanneer u zich de moeite getroost om de genoemde bronnen - dus in het ene geval de Bijbel en de daarbij behorende Kabbalistische verklaring, in het andere geval de Boeddhistische verhandeling over de geboorte van de Gautama - na te gaan, dan vindt u daarin een volledige opsomming van al deze kentekenen. Het is dus een oude overlevering; en - dat mag ik er wel bij zeggen - die stamt uit de overlevering, dat de zelfbarende (dus de perfecte hermafrodit) een bepaalde reeks lichaamskentekenen heeft. En uit deze kentekenen wordt dan gezien, dat deze mens een zelfbarende is, dus één die niet gebonden is aan mensheid of andere krachten om zichzelf voort te planten en uit zichzelf a.h.w. het nieuwe naar voren te schuiven. Dit is in overeenstemming met de oude godenleer, waarin dergelijke beelden ook voorkomen en waarbij vaak aan goden, die b.v. uit het hoofd goden of godinnen baren, ook dezelfde kentekenen worden toegedicht. Dus het is een zeer oude overlevering, die naar ik meen zelfs kan worden teruggevoerd tot de 2^e Atlantische periode, maar dat weet ik niet zeker. Ik hoop, dat het voldoende is.

❖ *Doet incarnering van twee zielen geen afbreuk aan de te volgen sublimeringscyclus, die het doel is van incarnatie, door geestelijke moeilijkheden zoals persoonlijkheidsplitsing? (ontdekt door de huidige dieptepsychologie van Jung). Hierdoor is de mogelijkheid aanwezig, dat het tegengestelde wordt bereikt.*

Persoonlijkheidsplitsing is heel iets anders dan twee zielen in één lichaam. Kijk eens, we mogen hier niet de psychologie en vooral de diepte-psychologie verwarren met de mogelijkheid, dat twee of zelfs meer geesten of zielen als éénheid incarneren. U zult het misschien het beste zo kunnen vergelijken: als je

twee Maagdenburger halve bollen hebt en je brengt ze onder zekere condities aan elkaar, dan zullen ze als een volledige eenheid optreden en je kunt ze met geen tien paarden van elkaar krijgen. Twee zielen, die elkaar volledig aanvullen, kunnen zonder elkaar niet bestaan. De impuls van de één is noodzakelijkerwijs de impuls van de ander, omdat elke strijdigheid een verlies van hun geestelijke status zou betekenen en dus een terugval. Het gevolg is dus, dat de geesten, die als eenheid optreden en samen incarneren, nooit gespletenheid van persoonlijkheid veroorzaken.

Deze splijting van persoonlijkheid, die we zien in de diepte-psychologie, is een andere, n.l. het onderdrukken van een bepaald deel van het wezen. Elke mens heeft stoffelijke en geestelijke verlangens en eigenschappen. Soms wordt hij door zijn omgeving en opvoeding gedwongen een groot deel daarvan als slecht te zien. Hij bouwt dan een persoonlijkheid op, die aanvaardbaar is voor de wereld, maar waarbij hij voortdurend een deel van zichzelf onderdrukt. Wordt die onderdrukking te groot, dan ontstaat er een zodanige innerlijke spanning, dat de tweede persoonlijkheid uit het onderbewustzijn naar voren springt en nu tracht al datgene te vervullen, wat de mens in zichzelf heeft getracht uit te roeien. Dus simpel gezegd: als je een heilige wilt zijn en je doet dat door jezelf steeds alles te ontzeggen - te zeggen: het is kwaad, het is niet goed - dan breng je voor jezelf het ogenblik op de voorgrond, waarbij je juist al dat kwade als het enige begerenswaardige ziet. En daar handel je dan naar, tenzij je een heel sterke persoonlijkheid bent.

Dus die persoonlijkheidssplitsing bestaat uit het onderdrukte deel van het menselijk leven en het normaal geopenbaarde. Derde en vierde personen bestaan dan uit verschillende vormen waarin de onderdrukte persoonlijkheid en de eerst getoonde persoonlijkheid tot een synthese komen.

De uiteindelijke persoonlijkheid is meestal dan een samenstel van al deze eigenschappen, waarbij de uiting elementen bevat van elke persoonlijkheid, maar waarbij deze op nieuwe en harmonische wijze tot een toch nog aanvaardbare persoonlijkheid zijn samengevoegd. Dat is dus psychologie en weer niet reïncarnatieleer. Ik hoop daarom, dat u met deze korte uiteenzetting hierover genoeg neemt. Geen verweer? Dan de volgende vraag.

❖ *Wanneer men positief niet naar de aarde terug wil komen, kunnen de karmische krachten dan niet sterker zijn, waardoor het zijn op aarde toch plaats vindt?*

Mag ik een vergelijking nemen? U wilt met alle geweld in de lucht zitten en daarom klimt u op een kerktoren. Mooi weer, schitterend uitzicht. Nu zegt u: "Ik blijf boven". Het is heel aardig om dat te zeggen, maar blijft u er ook, als het winter wordt? Blijft u daar ook, wanneer die toren begint te vervallen? Dan voelt u zich toch niet zeker, hè? Wanneer u leeft in een geestelijke wereld en u wilt met alle geweld niet naar de aarde terug, dan kunt u wel zeggen, dat het langzaam maar zeker koud wordt.

Stel, dat je b.v. in de Zomerland-sfeer bent (de meest bekende), dan vind je daar in het begin allerhand tuinen, mooi, alles prettig, zonnig en licht. Maar nu word je op de duur "blind" daarvoor. Je ziet geen licht meer, je ziet geen zomer meer, je hebt geen contacten meer, je bent eenzaam en verlaten. Dan kun je blijven, als je de consequenties neemt. Er zijn er, die dat doen en die duizenden jaren in een lichte of duistere sfeer vertoeven, omdat ze niet terug willen. Maar zij nemen dan vanzelf voor zich elke mogelijkheid tot vooruitgang weg. Zij hebben geen enkele kans meer om nog te beleven. En dat betekent, dat je op de duur alleen met jezelf

bent. En als je lang genoeg met jezelf alleen bent, ontdek je dat je geen prettig gezelschap bent voor jezelf. En dat is dan de kracht, die je er toe brengt terug te gaan. We kunnen zeggen: "Dit is een uiting van de karmische wet". Zeker. Maar het is niet een zodanige dwang, dat men tegen eigen wil gaat. Men wordt juist zozeer overtuigd, dat men uiteindelijk wèl wil. Commentaar?

❖ *Ja. Welke criteria gelden er nu, opdat die dwang niet meer ontstaat? Onthechting is zoëven al genoemd. Is dat voldoende?*

Nu, helemaal voldoende is het niet. Ik zal proberen om die punten even in het kort op te sommen. Aan elk zit weer een heel verhaal vast natuurlijk, maar dat kunnen we niet allemaal gaan vertellen.

Ten eerste: wanneer we leven in de kosmos, leven wij in de kosmos als deel van God. Op het ogenblik, dat wij ons van dit deel-zijn bewust zijn en de plaats innemen, die ons in het goddelijk scheppingsplan in de volmaaktheid is toegedacht, bestaat er voor ons geen enkel leven meer buiten het Goddelijke. Dus ook geen reïncarnatiedwang. Maar zo lang wij hechten aan delen van het Goddelijke boven andere delen, zolang wij bepaalde dingen verwerpen of met een zekere blijdschap willen aanvaarden en bezitten, zullen wij juist daardoor niet God als geheel kunnen aanvaarden.

Het resultaat is dus, dat gehechtheid altijd een nederlaag betekent en ook weer een noodzaak tot terugkeer. Hetzelfde geldt voor angst. Hoe kunnen wij de God vrezen, uit wie we zijn voortgekomen, onverschillig in welke vorm Hij zich openbaart? Zijn wil geschiedt en verder niet. Maar indien wij vrezen, zullen wij door die vrees een deel van het Goddelijke verwerpen. Eenheid met het totaal Goddelijke en het kosmische is onmogelijk geworden. Juist daardoor zullen we moeten zoeken naar het begrip, dat onze vrezen wegneemt. Reïncarnatie wordt dan noodzakelijk.

Een ander punt, dat misschien ook nog wel belangrijk is: zolang wij niet onze werkelijke status gevonden hebben binnen het Goddelijke, zullen wij daarnaar moeten zoeken. Zolang ons zoeken inhoudt een ons wenden tot de wereld, zullen wij terug moeten keren, onverschillig of die wereld een zomerlandsfeer is, een mentale wereld, een astrale wereld of een stoffelijke. Wij zullen dan altijd tot de stof terugkeren. Eerst wanneer wij begrijpen, dat de wereld, die wij beleven, in ons ligt en in deze wereld de God, Die eveneens in ons is, Zich aan ons openbaart, kunnen wij ontkomen aan de dwang van de omgeving, zo Maya of de be-goocheling ontgaande, ontwaken tot de werkelijkheid en bevrijd zijn van elke band, die tot een terugkeer zou kunnen dwingen. Dat is heel in het kort, hoor. U moet me dat niet kwalijk nemen, maar misschien kunt u het nog eens bestuderen.

❖ *Het geval Shanti Devi, in 1926 geboren, die zich als klein kind al bekend maakte als de vrouw geweest te zijn van een stoffenhandelaar, die nog in leven en reeds hertrouwd was. Deze, de gesprekken over dit kind horende, begaf zich naar het huis, waar het kind hem onmiddellijk herkende. Zij informeerde naar zijn zoon, die zij - volgens haar zeggen - in haar vroegere incarnatie ter wereld had gebracht, waarna zij gestorven was (De eerste vrouw van deze handelaar was inderdaad in het kraambed gestorven). De gesprekken waren van die aard, dat de handelaar er niet aan twijfelde of zijn echtgenote had zich in het kind gereïncarneerd. Volgens mededelingen is Shanti nog in leven en herinnert zij zich "haar vorig leven" nog steeds. Zij is niet in het huwelijk getreden doch is*

zich geheel aan religieuze Yoga-oefeningen gaan wijden. Is dit inderdaad een reïncarnatie of is het een geval van bezetenheid (in spiritistische zin)?

Gezien het feit, dat hier bewustzijn van het begin af aan optreedt en gehandhaafd blijft, kan niet van bezetenheid worden gesproken. In de eerste plaats zullen we moeten opmerken, dat gezien het feit dat betrekkelijk korte tijd ligt tussen het overlijden van de vrouw en haar herboren worden, er klaarblijkelijk sprake is van een onmiddellijke reïncarnatie. Van een bezetenheid zou slechts dan sprake kunnen zijn, wanneer de vrouw slechtwillend was. De geest, die het licht zoekt, keert over het algemeen niet zo snel tot de stof terug en zeker niet als in-bezitnemende geest. Conclusie: een voorspoedige onmiddellijke reïncarnatie - dankzij ingrijpen van hogere krachten - is hier aan te nemen. Hetgeen over het verdere verloop van het leven wordt gezegd bevestigt, dat deze ziel klaarblijkelijk een taak te vervullen heeft en zich op deze taak op het ogenblik nog voorbereidt; of misschien reeds - zonder dat wij het weten - met deze taak is begonnen. Ik neem aan, dat hier inderdaad sprake is van reïncarnatie. Ik wil hierbij opmerken, dat ik afga op de mij verstrekte gegevens plus de gedachten, die ik hier onmiddellijk kan opvangen. Geen commentaar?

❖ *Een Frans onderzoeker, A. de Rochas, heeft personen met mesmerische passes tot vroegere tijdperken van hun leven teruggebracht, O.a. wordt een jong meisje als proefpersoon teruggevoerd of zoals hij het zegt "verjongd" tot 5 jaar, daarna tot baby, dan tot de geest van een nog ongebooren kind. Daarna openbaarde zich een manspersoon, geboren in 1812. Na verder gemagnetiseerd te zijn kwam een nieuwe persoonlijkheid, een boosaardige oude vrouw, geboren in 1702, die verschillende dingen opgaf met naam en data. Vóór deze vrouw was de proefpersoon een jong meisje geweest, dat vroeg gestorven was en daarvoor een man, die geroofd en vermoord had.*

Toen de Rochas zijn proefpersoon bevel gaf verder terug te gaan in haar incarnaties, verklaarde zij, dat ze een aap was geweest, groot en bijna de mens gelijk. Later gaf ze nog aan, dat zij tussen haar bestaan als aap en als bandiet meerdere op elkaar volgende levens had geleefd. In een van deze incarnaties zou zij in de bossen geleefd en wolven gedood hebben.

De Rochas heeft onderzoek gedaan met betrekking tot de genoemde plaatsen, namen en data. In de plaatsen waren genoemde families niet onbekend, doch hij vond geen onbetwistbaar spoor. Hoe denkt U hierover, is zoiets mogelijk?

Mogelijk is het wel. Waarschijnlijk is het m.i. niet. Ik zal u vertellen waarom. Wanneer we met mesmerische passes werken, dan hebben we in feite te maken met hypnose. Wanneer we te maken hebben met hypnose, bestaat een onmiddellijk rapport tussen de hypnotiseur en zijn sujet. Het gevolg is, dat de gedachten en reacties van de hypnotiseur bepalend zullen zijn voor hetgeen het sujet volbrengt. De hypnotiseur zal nooit in staat zijn al zijn eigen reacties, emoties en gedachten geheel te onderdrukken. Het gevolg is, dat een dergelijke weergave van vroegere incarnaties nooit een volledig juiste zal zijn, maar steeds een interpretatie van vroegere ervaringen - geestelijk of stoffelijk, 't ligt eraan welk spoor gevolgd wordt - plus de reacties van de hypnotiseur hierop, ook de onderbewuste.

Ik neem daarom aan, dat een reeks van deze gegevens juist kàn zijn als zijnde een spoor van vroegere reïncarnaties; dat de definitie als man, vrouw, en dergelijke niet noodzakelijkerwijze juist is; dat, de uiting van deze persoonlijkheden niet behoeft overeen te stemmen met vroegere incarnaties van de proefpersoon.

Commentaar?

❖ *Mag ik op die laatste vraag doorgaan? Dus er zijn genetische herinneringen bij wat u zo even aanhaalde?*

Ja. Bij genetische herinneringen zien we n.l. dit, dat het leven wordt gevolgd van geslacht tot geslacht. En daarbij treedt ook een blanke periode op. (Dus wat hier werd genoemd de periode van geest-zijn; dáár is het de prenatale periode, waarin de persoon zich hoogstens een duister en een zekere emotie herinnert, maar niet een uiterlijk dus geen visuele, waarnemingen e.d.). Daarna echter kan weer een leven worden teruggevonden. Er is dus een verdacht grote overeenkomst tussen het volgen van een genetisch spoor en een geestelijk spoor. Bij het geestelijke spoor echter - en dat is opvallend - zouden niet alleen stoffelijke incarnaties, maar ook - en wel voor elke incarnatie àndere - beschrijvingen van geestelijke belevingen en toestanden tussengevoegd zijn. Deze houden wél visuele waarnemingen en ook auditieve waarnemingen in. Dit kan bij het volgen van een genetisch spoor niet. Het is dus m.i. duidelijk, dat op het ogenblik, dat men te maken krijgt met beschrijvingen van sferen, die niet door de hypnotiseur geïnduceerd kunnen zijn, aan te nemen is, dat men teruggaat in de vroegere incarnaties van die persoon.

Maar men vergeet op aarde wel eens één ding. Men denkt, dat elke vroegere incarnatie volledig vast ligt. Dit is uitdrukkelijk niet waar. De geest absorbeert niet het totaal van alle kleinigheden van het leven maar alleen datgene, wat voor haar als ervaring van belang is. In de praktijk komt het hierop neer, dat de geest zich van een incarnatie en van haar verschillende incarnaties alleen datgene herinnert, wat voor haar door emotionele schokken, plotselinge ontdekkingen, bewustwordingen, van groot belang was en in haar geestelijke vorming een rol gespeeld heeft. Datgene, wat in de geestelijke vorming geen rol speelde, kan soms van een vorig leven nog herinnerd worden, maar vervaagt daarna al snel en wordt uiteindelijk niet meer herinnerd. Het is juist daarom, dat we bij een terugvinden van incarnaties - zoals dat soms een enkele keer mogelijk is - nooit te maken krijgen met een heel leven, maar met bepaalde fasen. Men herinnert zich b.v. een 30-jarige vrouw geweest te zijn in Italië, in Florence, of men herinnert zich een meisje van 5 jaar geweest te zijn in Egypte. Men herinnert zich een jongeling geweest te zijn in Griekenland of een oude man in Babylon. De fasen, die belangrijk zijn in het leven, worden speciaal herinnerd. De elementen, die grote invloed hebben uitgeoefend (voor sommigen van tempeldiensten, in andere gevallen handel, reis, strijd, gezag hebben of onderworpen worden) worden dan ook herinnerd. Zoals we kunnen zeggen, dat de herinnering, zoals de geest die kent van vroegere incarnaties, tenslotte een soort film wordt over een vroeger leven, samengesteld uit alle aaneengeschakelde hoogtepunten, waarbij de sleur over het algemeen grotendeels wegvalt en slechts hier en daar, waar ze voor het geheel belangrijk is, nog wordt aangeduid. Is dit voldoende?

❖ *U heeft gezegd, dat de gemiddelde mens niet meer geïncarneerd wordt dan drie - hoogstens acht - keer. Wanneer dat het geval is, zou dus de mens uit de Atlantische periode al lang niet meer in menselijke vorm bestaan. En ook zelfs de Assyrische en Babylonische niet. Is dat juist?*

Dat is helemaal niet juist en dat is ook niet te bepalen, omdat de periode die tussen incarnaties ligt niet gelijk ligt voor iedereen. Het is mogelijk, dat tussen twee incarnaties een periode ligt van 15 - 20.000 jaar. Het is ook mogelijk, dat men - zoals meestal gebeurt - binnen 100 jaar incarneert. De verschillen in tijd worden bepaald door het eigen bewustzijn plus de wijze, waarop het zijn

geestelijke wereld beleeft. Stoffelijke tijd is een relatieve norm, die wordt vastgesteld door de wenteling van de aarde om haar as plus haar baan rond de zon. Maar deze norm ontbreekt volledig voor de geest. Wij hebben geen wentelende wereld. Wij hebben geen zon, die op- en ondergaat. We hebben alleen het eeuwige licht. Hierin zijn alleen onze ervaringen voor ons tijdsgevoel bepalend en verder niet. Dat houdt dus in, dat een periode van 15 of 20-duizend jaar - volgens u - voor een geest, die langzaam maar intens bepaalde dingen ondergaat, niet meer hoeft te zijn dan een enkel uur. Omgekeerd kan een periode, die bij u een enkele dag heet, tienduizend jaren van ervaringen inhouden voor een geest, die intens snel en vlug beleeft. Waar wij niet kunnen bepalen hoe elke geest afzonderlijk zal reageren, is het dus niet met zekerheid te zeggen, of alle mensen uit het Atlantische tijdperk - of wat dat betreft de Babyloniërs en Syriërs - reeds nu verdwenen zijn. In de praktijk meen ik te mogen zeggen, dat de Atlantische periode ons op het ogenblik een aantal meesters heeft opgeleverd, die niet meer in stoffelijke zin leven; terwijl verder een deel van de witte priesters in stoffelijke vorm maar buiten het directe gewoel van de menselijke beschaving ook helpen de mensheid verder te leiden.

Van de volkeren als Syriërs, Babyloniërs enz. kan worden gezegd, dat het grootste gedeelte reïncarneert, thans nog geïncarneerd is of nog incarneren zal. De Egyptische periode en bepaalde Indiaanse perioden rond 800 na Chr. zijn op het ogenblik wel bijzonder sterk vertegenwoordigd op deze wereld. Een opvallend verschijnsel. Er kan worden gezegd, dat op het ogenblik hier in Nederland b.v. alleen ruim 10.000 mensen leven, wier vroegere incarnatie heeft gelegen tussen ongeveer 2500 vóór Chr. en ongeveer 1900 vóór Chr., allen uit de Egyptische en Abessijnse omgevingen; het Middellandse-zee gebied zeer zeker. Dergelijke aantallen vinden we ook elders terug. Wat betreft reïncarnaties van de Indiaanse stammen, dus de Amerikaanse stammen, is het opvallend, dat hier over een periode van ongeveer 300 jaar - waarschijnlijk hoofdzakelijk door grote veldslagen, die daar gevoerd zijn in de buurt van Midden-Amerika en Mexico - er een aantal is, dat hoofdzakelijk gereïncarneerd is in Groot-Britannië, Ierland; en ook ten dele op het ogenblik in de Verenigde Staten, maar dat zijn er niet zoveel. In Nederland vinden we er maar enkelingen van. Dat zijn nu dingen, waar ik toevallig voorbeelden van bij de hand heb. Ik kan u natuurlijk niet voorbeelden geven van alle dingen. Ik haal hier een paar puntjes aan, die ik toevallig weet.

❖ *Mag ik aansluitend hierop dit vragen: in hoeverre heeft de oorspronkelijke omgeving te maken met reïncarnatie? U zegt: men ziet toch ook wel gelijkgestemden terug - kennissen, vrienden, familie. Maar gelooft u dat men de eigen omgeving terugzoekt?*

Nu, men zoekt eigenlijk niet de eigen omgeving terug. Maar u moet het zó begrijpen: wanneer wij reïncarneren dan hebben wij banden; die hebben we geestelijk ook. Liefde en haat - dat zijn de twee banden, die het sterkst zijn b.v. - gaan ook geestelijk niet teniet en blijven voortbestaan; wat liefde betreft tot het hoogste licht, wat haat betreft tot het diepste duister. Dus deze krachten blijven voortbestaan. Dit zijn dus a.h.w. "wensen", die in ons leven. Zolang we reïncarneren, zullen ze ons blijven richten niet alleen op een bepaalde persoon, maar ook op de mogelijkheden, die wij voor een bepaalde persoon kunnen vinden en een band, die wij met die persoon zullen kunnen knopen. Dus medebepalend is dit wel degelijk. We moeten er echter rekening mee houden, dat menigeen er de voorkeur aan geeft vanuit de geest te helpen als geleider, beschermgeest, engelbewaarder - hoe u het noemen wilt - en niet te incarneren, wanneer daarvoor nog geen noodzaak bestaat. Men zal dus niet incarneren, tenzij men zelf

daartoe gedrongen is. Bestaat die drang echter, dan geef ik gaarne toe, dat het verband, dat men kende met andere mensen, beslissend of medebeslissend is voor de wijze waarop en de plaats waar men incarneert. Is dit voldoende?

❖ *Bedoelt u: onmiddellijk? U zegt, dat er op het ogenblik in Nederland mensen zijn, die vroeger geïncarneerd waren in Babylon. Bedoelt u nu, dat er tussen deze incarnatie en die in Babylon geen andere liggen?*

Ik had het niet over Babylon, maar over Egypte en Abbessinië. Maar goed, ik bedoel daarmee, dat enkele incarnaties daarvan direct zijn, andere incarnaties hebben dus nog een tussenvorm gekend. We zien b.v. in Nederland ook nog wel tussenvormen, die Frankrijk gekend heeft rond 1780. Dat is dichterbij, daar kun je het dus nauwkeuriger bepalen. Maar die tussenvorm is dan niet zo sterk vertegenwoordigd. We nemen dus de wereld, waaruit de meeste komen, tot we a.h.w. de grootst gemeenschappelijke deler te pakken krijgen. En dat was in dit geval Egypte. Duidelijk?

❖ *Dan nog een vraag: het gebeurt soms, dat mensen uit foto's ook reïncarnaties kunnen zien. Of dat waar is, is een tweede. Wat denkt u daarvan? En als het juist is, hoe geschiedt dat dan?*

Ik zou niet weten, hoe het moet; maar als het waar zou zijn, zou ik het onvoorstelbaar knap vinden. Ik kan me voorstellen, dat men aanvoelt, dat iemand in een bepaalde richting thuis behoort en dat men dus aanneemt, dat iemand geestelijk dit of dat in zijn vorig leven heeft meegemaakt. Maar ik kan mij niet voorstellen, hoe men dit bepalen of definiëren kan, zeker niet over meerdere levens. Voldoende?

❖ *U heeft het getal 8 genoemd bij het aantal reïncarnaties. Waarom 8 en waarom niet minder?*

Kijk eens, wij werken met een gemiddelde. Dan kunt u zich net zo goed afvragen, waarom er per dag b.v. 10.000 Hagenaars van de H.T.M. gebruik maken en niet 11.000. Dat is nu eenmaal zo. Dus ik geef een gemiddelde norm. Men kan natuurlijk minder zeggen; dan werkt men het een beetje op. Dat is net als met een statistiek, dan klinkt het gunstiger. Maar wanneer ik nu zeg, dat 3 zo ongeveer het minimum is en 8 het maximum, dat in doorsnee voorkomt, dan geef ik daarmee dus een algemene norm, hoofdzakelijk bedoeld om u een inzicht te geven in hetgeen gangbaar voorkomt. Niet om nu te zeggen, dat u speciaal 8 keer zult moeten terugkeren. Dat zit daar dus niet bij, dat ligt helemaal aan uzelf.

❖ *Ik ken een astroloog, die berekent de vorige incarnatie uit de geboortehoroscoop van dit leven. Wat denkt U daarvan? Is dat mogelijk?*

Het lijkt mij zeer twijfelachtig. Zoals ik zoëven reeds zei over het zien in foto's e.d., lijkt het mij twijfelachtig, dat men met enige redelijke zekerheid zo iets kan bepalen. Overigens degeen, die er zich voor interesseert, kan er gerust gebruik van maken - zowel van de foto's als van de horoscoop - want dan heeft men het idéé, dat men wat weet, maar zekerheid zal men daaromtrent toch nooit verwerven. Maar ik ben bang, dat dit in vele gevallen tot een soort zelfbedrog kan leiden. Dus ik geloof niet, dat dit met wetenschappelijke of zelfs met geestelijke zekerheid vaststelbaar is, noch uit een horoscoop noch van iets anders. Want ik weet, dat het zelfs ons in de sferen, met heel wat meer mogelijkheden dan u, heel erg moeilijk valt om meer dan 2 of 3 incarnaties van een persoon terug te volgen. En dan zijn onze mogelijkheden toch heel wat groter dan die van de mensen in de stof, die meer gebonden zijn. Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, dat ik het zo zeg, maar dit is het eerlijkste antwoord, dat ik hierop geven kan.

- ❖ *U hebt gezegd, dat een ingewijde kosmisch leeft, zodat hij verleden, heden en toekomst in één slag overziet. Nu is mijn probleem dit: als hij inderdaad weet vóór zijn reïncarnatie, dat hij een ellendige tijd zal doormaken, waarom vindt hij het dan noodzakelijk om nog eens voor de tweede keer die hele zaak stoffelijk te ervaren, als hij het geestelijk al doorgenomen heeft. Dat begrijp ik niet.*

Dat is nu juist het eigenaardige. Kijk eens, u verliest één ding uit het oog, n.l. dat ik voorop gesteld heb: eenheid met het Goddelijke, een volledige onderwerping daaraan. Dat wil zeggen, dat het geestelijk erkennen hiervan gelijk staat met het onmiddellijk volvoeren. Er is geen tijd in God, geen ruimte en geen afstand, niets. Er is alleen HET ZIJN met al zijn uitdrukking, dat is de schepping. De ingewijde, dit aanvaardende, volbrengt in zijn erkennen van datgene, wat hij binnen God moet zijn, alles wat hij is binnen God, bewust en aanvaardend; zal dus al zijn vormen gelijktijdig uitdrukken. Een aardig voorbeeld daarover kunt u vinden in de evangeliën, waar Jezus de fout maakt, die de vertalers helaas hier en daar hebben hersteld, te zeggen: "Ik ben, vóór Mozes was".

- ❖ *"Vóór Abraham was, ben ik".*

Ook, ja. Inderdaad. "Voor Abraham was, ben ik". "In de Vader was ik in den beginne"; ook nog een uitspraak. Ze staan niet allemaal in de evangeliën. Ik geloof, dat u de juiste evangelische tekst heeft aangehaald daar. Mijn dank overigens. Maar Jezus maakt dus een "slip of the tongue" eigenlijk, wanneer je het zo zou moeten beschouwen, door aan te geven dat hij IS. Hij IS vóór Abraham wás. Vóór Abraham zich van het Zijn bewust was, bestond Jezus, zoals hij nu nog bestaat in de totale uiting Jezus, het deel Gods Jezus, zoals het in de schepping volgens Gods wil bestaat. En niet alleen de mens Jezus, de leraar van het ogenblik. En als u dat nu kunt vatten, dan zult u ook begrijpen, dat het voor de ingewijde helemaal niet is: Eerst zien "nu krijg ik een ellendige incarnatie" en die dan doormaken. Het is aanvaarden: Ik bèn niet alleen die ellendige incarnatie, maar ook die gelukkige. Al deze dingen zijn in mij gelijktijdig. Overmatig geluk, overmatig leed, die lossen elkaar op. Wat overblijft is: de vrede-Gods en dat is heel wat anders. Maar dat is misschien tamelijk ingewikkeld. Ik hoop, dat ik het iets verduidelijkt heb. Ja?

- ❖ *In de begintijd van de theosofie zijn door velen van de leiders en in de onmiddellijke nabijheid meewerkende helderzienden tabellen gegeven van levens van bepaalde personen (bekende personages). En nu vindt men naar schatting op zo'n 30.000 jaar een stuk of dertig incarnaties staan. Hoe is uw mening over die tabellen, waaraan o.a. Leadbeater heeft meegewerkt?*

In de eerste plaats moeten we rekening houden met het feit, dat de interpretatie van deze tabellen en de wijze, waarop ze oorspronkelijk gegeven werden, vaak verschillen. We vinden zowel bij H.P.B. als bij Leadbeater een neiging om eigen zienswijze mede daarin te betrekken. Dat is punt 1.

Punt 2.: de gegeven tabellen zijn uitzonderingsgevallen en geen gevallen van regel. Ze worden gegeven om de mens daardoor tot een inzicht te brengen of tot een overtuiging. Een volledige onthulling heeft niet in de lijn gelegen van de meesters, die het mogelijk maakten, dat de theosofie ontstond en die daar ook zelf in latere tijden hun steun aan gaven. Want het was noodzakelijk - zeker in die dagen - dat bepaalde delen van het boek gesloten bleven, althans dat over deze delen van dit boek niet gesproken werd. Dat zult u zich herinneren. Daarom heeft men gegevens verstrekt, die niet onjuist zijn, maar zozeer onvolledig, dat het onmogelijk is aan de hand daarvan alleen de totale waarheid te ontdekken.

Theosofie is ook iets, wat had moeten groeien en dat helaas hier en daar - zoals ook andere scholen - in een soort dogmatiek is vastgelopen. Het zal ook wel weer een nieuwe richting vinden en herleven, maar daarvoor zal het eerst - ik hoop dat niemand mij dat kwalijk neemt - het al te starre en dogmatische moeten loslaten. Want er is geen Bijbel - ook daar niet - die onfeilbaar alle dingen zegt. Er is slechts een aanduiding van de weg, die men persoonlijk moet gaan. En wanneer men dat doet, dan zal men ervaren, dat hetgeen ik op het ogenblik over gemiddelden heb gezegd, juist is. Wat in het verleden is gebeurd, heb ik buiten beschouwing gelaten. Teruggaan over perioden van 30.000 jaar is niets bijzonders. Ik zou u enkele gevallen kunnen citeren, waarbij ik nog verder terug kan gaan, nl. tot ruim 100.000 jaar. Ik geloof echter, dat dat geen enkel nut heeft. Dat kan als een overtuiging soms zijn nut hebben, maar als u hier komt om te horen over reïncarnatie, dan neem ik aan - als ik daar fout in ben moegt u me corrigeren, dan zal ik onmiddellijk aanvullen - dat het u in de eerste plaats gaat om het belang, dat reïncarnatie voor uzelf heeft. En ik heb getracht om daar ook speciaal mijn betoog en mijn beantwoording op te richten. Dus: niet onjuist, maar als totaalbeeld zeker zeer onvolledig.

❖ *U zegt: onvolledig. Maar het ging speciaal om dat aantal. Ik zou dan zeggen, dat het óvervolledig is, als er daar al in die 30.000 jaar dertig verschillende personen bestaan.*

Ik kan u één persoon noemen, die zich oorspronkelijk noemde Shiwaänanda (?) en die later in verschillende vormen gereïncarneerd is, die op het ogenblik al aan zijn 179ste reïncarnatie bezig is. Ik mag de naam niet noemen - hij is op het ogenblik op deze aarde betrekkelijk bekend - maar dit is nu weer niet iemand, die alleen maar reïncarneert omdat het móét. Dat is iemand, die in zijn reïncarnaties helpt een bepaalde taak te volvoeren. En dat mag ik weer niet vergelijken, begrijpt u? Dus dat zijn punten, waarover het erg moeilijk is om te praten.

Neen. Wanneer ik u zeg 8 en u moet er 10 maken, dan voelt u zich later misschien teleurgesteld; wanneer ik u zou zeggen 30 en u maakt er maar 8, dan voelt u zich tevreden. Dus dat is het gebruikelijke, nietwaar? Stel de weg iets langer voor, dan komt men sneller aan het doel, dan men denkt. En dat heeft er ook in het begin van de theosofie, bij veel dingen vóór gezeten. U kunt het trouwens ook nog wel elders vinden. Ik hoop, dat u die uiteenzetting niet kwetsend vindt, maar ik heb ze zo duidelijk mogelijk gemaakt.

❖ *Wanneer een geest besluit te reïncarneren en betrekkelijk kort na de geboorte weer overgaat, wat is daar dan het doel van geweest?*

Ik kan me heel veel dingen indenken, die belangrijk kunnen zijn voor de geest en toch een heel kort leven noodzakelijk maken. Wat zoudt u b.v. denken over de noodzaak om in de gebondenheid met de moeder bepaalde emoties te ondergaan en zo zich te realiseren wat er nog ontbreekt in het bewustzijn van het ik, omdat men vroeger deze periode niet juist genoeg beleefd heeft? Wat zoudt u denken over het geboren worden, alleen maar om deze pijn van het verdreven worden uit de geborgenheid van het moederlichaam te ondergaan, de branding van de zuurstof in de longen; en zo je te realiseren, dat pijn een deel van het levensproces is, waardoor het mogelijk wordt om tot nog toe niet juist gewaardeerde ervaringen samen te voegen tot een beter en meer samenhangend beeld? Nu noem ik er maar een paar. De geest kan soms uit dingen, die voor u onbelangrijk lijken, meer putten dan u denkt. Wanneer u een ogenblik staat te kijken naar een spinnenweb met een beetje dauw erop, dat glinstert, dan kan dat voor die geest van u zéér belangrijk zijn, wanneer de associaties op dat ogenblik

precies eventjes een deel afronden van haar kennen. Juist de geest, die een groot bewustzijn heeft, zal soms hier en daar hiaten ontdekken. Het aanvullen van deze hiaten geschiedt dan meestal door kort te leven en in dit leven intens alleen dit éne hiaat op te vullen.

Het kan natuurlijk ook gebeuren, dat bij de incarnatie het de geest blijkt zich zozeer vergist te hebben, dat alle levenswil ontbreekt en daarmee de geest - zoekende naar een andere mogelijkheid van bestaan - de eerste de beste stoffelijke mogelijkheid aangrijpt om definitief de draad te verbreken. Dat is vaak dwaas, want dan moet ze toch geestelijk een bepaalde periode van opvoeding doormaken, voor zij verder kan gaan. Dus ze imiteert dan toch ten dele haar stoffelijke bewustwording eerst. Maar goed, dat begrijpt ze dan niet altijd. Beide dingen zijn mogelijk. Voldoende?

❖ *Is er op het ogenblik voor onze aarde een correctief doel met die grote incarnatie uit dat Egyptische tijdperk?*

Ja, een correctief doel is misschien sterk gezegd, maar degenen, die uit de Egyptische periode op het ogenblik gereïncarneerd zijn, zijn - vreemd genoeg - mensen, die op de een of andere manier over het algemeen sterk verknoot geweest zijn met de magie. Hetzij sterk geloven daarin, hetzij zelfs deelhebbend daaraan. En dan zal de techniek van deze tijd met haar eigen dreigingen een tegenwicht kunnen vormen tegen de overschatting van het magisch werk en zo een evenwichtiger voorstelling kunnen geven van de twee-eenheid geest - stof die uiteindelijk ook in God bestaat en dus in de schepping als een volmaakte evenwichtigheid geuit moet worden; een noodzakelijk deel van de bewustwording.

❖ *Is reïncarnatie mogelijk op andere planeten dan de aarde?*

Theoretisch wel. Er zijn in het heelal meerdere planeten, waar wezens leven, die gelijk ontwikkeld zijn, minder ontwikkeld of meer ontwikkeld dan de mensheid op aarde. Er zijn echter enkele moeilijkheden. Wanneer wij reïncarneren op aarde, kunnen wij putten uit onze vorige reïncarnaties, omdat alle ervaringen volledig met de thans geldende regels nog in overeenstemming zijn; ook wanneer de varianten, die optreden, ons dan een verder bewustzijn geven.

Wanneer we op een andere planeet incarneren, komen we over het algemeen terecht in: andere lichamelijke condities, andere sociale condities, andere omgeving, andere omzetting, andere prikkels voor smaak, gevoel enz. De aanpassing vraagt dan meestal een betrekkelijk lange tijd voor de geest. Zij kan eerst betrekkelijk laat vruchten daarvan plukken. Het heeft voor haar dus alleen zin op een andere planeet te incarneren, wanneer zij geestelijk zozeer rijp is, dat het voor haar de moeite waard is zich aan te passen aan een hogere stoffelijke omgeving. Dit impliceert dan dat zij niet in staat zou zijn om zonder stoffelijke ervaring verder te gaan, geestelijk ontgroeid zou zijn aan het gemiddeld peil der aarde en niet gewild zou hebben een bepaalde taak op aarde te vervullen krachtens haar hogere bewustwording. Mogelijk is het. Uitzondering: aan het einde van een planeetwereld.

Dat mag ik er nog even bij zeggen: wanneer een wereld ten ondergaat en er leven daar wezens., die nog verder moeten incarneren, dan zullen dezen op een andere planeet een voertuig opbouwen of helpen opbouwen, dat geschikt is hen hernieuwd in een stoffelijke bewustwording te doen verdergaan, of zij zullen incarneren op een planeet, waar voor hen reeds een voertuig beschikbaar is, dat bruikbaar is. Tijdens het gebruik wordt ook dit verder aangepast. Dat is de uitzondering.

- ❖ *We kennen in de theosofie de z.g. "Heren van karma", die het lot van de mensen zouden beslissen. Maar naar wat ik hier vanavond gehoord heb, geschiedt dat geheel met het inzicht van de geest zelve.*

Als de minister van Verkeer en Waterstaat een wegenverkeersverordening geeft, dan regeert en bepaalt hij hiermede het verkeer. Toch is het uw eigen besluit, dat bepaalt hoe u rijdt en hoe u loopt in de straten, of u een ongeluk riskeert of niet, etc. Anders gezegd: de wetgevingen en ook hun onmiddellijke toepassing, zoals merkbaar voor mensheid en geest, worden inderdaad door hoge krachten mee bepaald, maar deze bepaling is slechts een begrenzing van de eigen wil, niet een verdringing.

- ❖ *U zei daarnet, dat de drang naar incarneren bepalend was voor het aantal geboorten. In deze tijd is er een enorme bevolkingsaanwas op de aarde. Zou dat wijzen op een crisis?*

Ja, het is op het ogenblik een overgangperiode. In de eerste plaats wisselt de aarde van teken, van regent dus. Deze wisseling van regent betekent strijd tussen oud en nieuw. Dat betekent, dat de beheersers van het oude vaak uit de geest versneld incarneren om het oude nog te kunnen behouden. Het betekent gelijktijdig, dat zij die de zending van de vernieuwing in zich dragen, sneller incarneren om zo de evenwichten van het ogenblik te verstoren in de goede richting. Er zit dan dus een geestelijke drijfveer achter, en we zien heel vaak - juist in die kritische periodes van de aarde - dat de bevolking ten opzichte van vóór- en nakomende periodes betrekkelijk groot is. Overigens, wanneer het u zorgen maakt, kan ik u wel vertellen, dat rond het jaar 1990-1993 de bevolkingsaanwas alweer aanmerkelijk geslonken zal zijn. Dan is de ergste periode dus voorbij.

Ik geloof, dat we zo langzamerhand aan het einde komen, vrienden. En dan hoop ik, dat u me niet kwalijk neemt, dat ik dan ook de zitting hiermede sluit, want we hebben toch heus wel tijd genoeg besteed aan uw vragen. Ik ben er erg dankbaar voor. Ik hoop, dat ik in staat ben geweest u althans een redelijk antwoord te geven, een begrijpelijk antwoord. Of het u overtuigt zult u zelf moeten uitmaken. Dan zullen we dus hiermede de zitting "incarnatie" sluiten en dank ik u allen voor uw aandacht en aanwezigheid.

Goedenavond.